

HEJ JAGGER! – din gamle starfucker . . .

af Jan Knus

I hvert fald bortførte Mick Jagger uskylden og naiviteten for de generationer, der var teen-agers omkring de tider, da han med THE ROLLING STONES brød igennem på den engelske og en senere verdensomspændende scene.

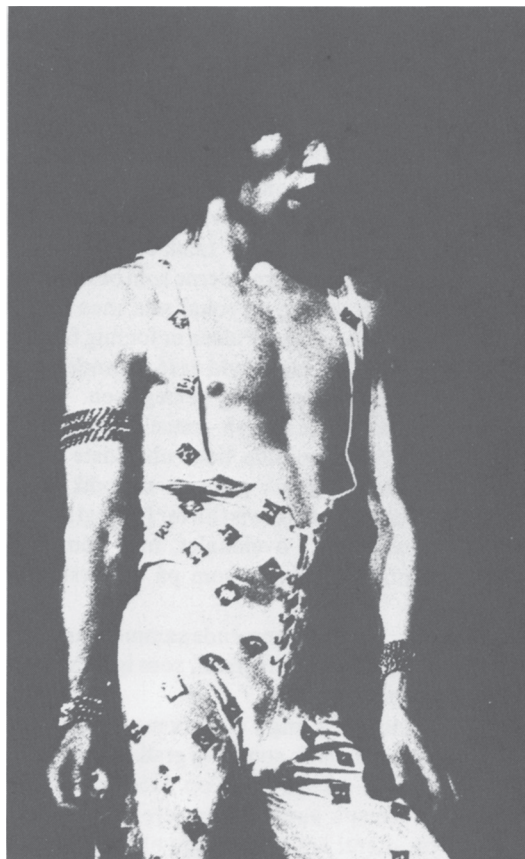
De tunge sten . . .

Skyggerne bevægede sig langsomt rundt på Skt. Johannes kirks lille plads, med tårnet som et solfangende center, der antydte tidens gang.

Og tiden var ved at være inde . . .

Det var det sene forår 1963, og der var fest i en lille lejlighed tæt ved kirken. »Ungdomsgilde« hed det dengang, med konfirmationernes puritanske løssluppenhed klæbende ved sig. Vi kendte ikke begrebet »bornerthed«, men vi vidste, der var en del ting vi sku' væk fra, og en del ting vi havde til gode. Og vi var godt i gang med at lære at sparke til udviklingen ved hjælp af musikken og rusen.

Netop dén aften bølgede særlige stemninger mellem flere i gruppen fra et par af skolens ældste klasser. Pigerne var ikke længere specielt generte over, at de havde eller fik bryster, og hos mange af fyrene hang stenene efterhånden lidt forårstungt. Hvis ikke sodavandene og et par Ceres »hvidguld« ku' hjælpe den stemning videre, var der jo den nye LP med »The Rolling Stones«. Alene gruppens *navn* var en indforstået frækhed hos de af os fyre, der snakkede sammen om den slags. At »the Stones« samtidig gennem deres *påklædning, hår og opførsel* fik autoriteterne hen til tavlerne og ud ad stolene var blot endnu mere benzin på det bål af uforløste og indespærrede længsler, der brændte i os. Og *musikken*, den var ikke køn og melodisk som The Beatles hurtigt blev, eller sentimentalt indsovet, som hos de fleste samtidige *popgrupper*, – med »Cliff« og »Elvis« som de fremtrædende solistiske repræsentanter – den var rå og offensiv *rythm'nd-blues*, der gik lige til mellemgulvet og underlivet. For slet ikke at tale om de af teksterne vi ku' forstå: »I CAN'T GET NO-SATISFACTION«, brummede vi højere og højere den aften. Et kamp- og parringsråb, som senere generationer har givet udtryk som »Day-åh!«, eller mere kontant og mystikforladt som »Fis-se!«

Selvfølgelig måtte den aften blive en undtagelsestilstand fra en ellers voksenbestemt verden, vi til daglig følte os tvungent til at tilpasse os. En befrielsesbevægelse var sat i gang. Ikke fordi vi fik »satisfaction« ved festen. Der var stadig for mange hæmninger og manglende erfaringer, men fordi mange af os gav hinanden et ubevidst kollektivt løfte om, at »satisfaction«, det ville vi fan'ne ha! På de tider meget koncentreret om det erotiske og seksuelle. Senere sku' det ikke alene udbredes til andre livsområder, men osse problematiseres i hoved og røv.

Så at sige. Den aften, den gang, var det umiddelbart mere enkelt. Længslerne var rettet *efter* kærlighed og seksuelle erfaringer – og *mod* autoriteter af alle slags. Og vi sku' nok nå det. Tiden var på vores side . . .

Starfucker!

»Time is on my side« sang Mick Jagger, og der ku' ikke være tvivl om, at netop Jagger var på vores side. Selv om han var medlem af en gruppe, blev han fra starten som forsanger den figur der fik, og tiltrak sig, de fleste spots.

Flabet og fanden-i-voldsk brugte han sin krop som et visuelt instrument på scenen. Så fræk og lækker som fyrene gerne ville være i vores oprørslust, og som pigerne halvdånende gerne ville spille model til. Og så den måde han diskret eller åbenlyst provokerende ku' onanere en mikrofon eller et mikrofonstativ . . . eller demonstrere sin dominerende seksualitet ved at hælde sin øl i en turnémusikers saxofon mens han spillede. En magtdemonstration, såvel som et rituelt samleje.

Og det var vel netop dét, der fungerede mellem »the Stones« og deres publikum. Med Altamont-koncerten som en frygtelig undtagelse. Her kørte »Hells Angels« showet med dræbende vold, en vold som Mick Jagers magnetisme intet ku' stille op imod, hvor han tværtimod selv blev magtesløs og bange. Tusinder var paralyseret ved dette mareridt, hvor rockens budskab om oprør og anti-autoritær handling slog om i sin mest groteske konsekvens, den nihilistiske ekstase, der ender i overlagt mord.

Før og efter er publikum ved »the Stones'« koncerter blevet håndfast forført gennem et godt timet show, hvor iscenesættelsen af musik, lys og andre visuelle effekter har spillet op til Jagger som den helt kompetente rock-star, med den nødvendige blanding af fascination og dæmoni, af musikalsk og seksuel udladning, *af beherskelsen af sin scene*.

Helt ud i hovedfigurens navn synes denne kombination at være tilstede: Mick Jagger! har med en engelsk udtale en eksplosiv vokalkarakter, en fallisk hårdhed, der med to udskiftninger ovenikøbet står der på tryk: Dick Dagger!

Scenen og magten var Jagers. Ved en af de første koncerter i København var min kæreste tilstede sammen med en veninde. Helt unge teen-agers, bestemt ikke uberørt af de hysteriske stemninger. De fulgte villigt med tilbedelsesstrømmen op til scenekanten, men hvor veninden råbte på »Mick!«, var helten for den anden af trodsige, uransagelige grunde den tynde trommeslager med Buster Keaton-ansigtet, Charlie Watts. Men så snart armene røg i vejret og munden sku' forme råbet, blev det alligevel til »Mick!«

Men ikke nok med det. Hver gang skrig og arme røg i vejret, benyttede den unge hvalp bagved situationen til at gribe hende om brysterne, hva' der lidt håndgribeligt brød ind i vor unge piges helt retningsbestemte eufori, men samtidig illustrerer distancen mellem den absolutte stjerne og de mange vandbærere. Og så ham, der ikke var helt tilfreds med kun at bære vand.

Tiggerfesten

Samværet med Mick Jagger, »the Stones« og deres musik har aldrig været herredømmefri. Men endnu i begyndelsen af 70'erne ku' vi gamle, grå punkere dog se oprør i dem, måske som myte, symboliseret i »munden der rækker tunge«.

Et af de afgørende plademæssige højdepunkter finder jeg i LP'en »Beggars' Banquet«, som nok rummer en nøgle til forståelse af rullestenene. Pladen kom i '68. Året, der har givet navn til en generation, der fik sit oprør rettet mod en ikke-individuel sag, i en samfundskritik, der sku' blive socialistisk.

På coverets inderside finder vi et fotografi, hvor bandet i tilsyneladende middelalderlige klæder og iscenesætning *grådigtmæsker sig* ved et *overdådigt* bord med kød, vine og frugt. Man fornemmer svingningerne mellem lad dekadence og ræbende udmattelse. »Tiggernes fest« er myten, der handler om at komme til fadet, at få mættet sine sanser og behov med alle de glæder og fornøjelser, der normalt er forbeholdt samfundets herskende. Det er de undertrykte drøm om dog for en gangs skyld at få *tilfredsstillet* de umiddelbare behov. Deri ligger mytens oprør. Mytens gen-undertrykkelse ligger i tilbageslaget til tiggerstadiet, om ikke materielt så dog åndeligt, gennem det overdrevne frådseri, gennem umådeholdet, gennem tabet af sine rødder.

I det omfang denne myte er en selvvironisk kommentar, har Mick Jagger og medspillere allerede på dette tidspunkt gennemskuet det spil, det spillede sig ind i, og har accepteret

I denne proces var, og er, musikken bærer af kræfter og identitet, der mange gange er nok så afgørende end skrevne politiske manifeste.

På »Beggars' Banquet« finder »the Stones« i teksterne tilbage til de proletariske rødder de selv er vokset af: i en smuk, solidarisk sang om »Factory Girl«; om samfundsoprøret og gadens parlament i »Street Fighting Man«; i bekendelsen til alt hva' »the Establishment« ikke er i »Sympathy For The Devil«. Alt sat i stærk rockmusik med rødderne intakte til den rytm-`nd-blues, de startede med.

begrænsningen af deres oprør. De vender tilbage til udgangspunktet i den umiddelbare og ureflekterende behovstilfredsstillelse. En livsstil, der i dag i følge nye amerikanske og tyske kulturkritikere finder stadig større genklang i en ny »narcissistisk kultur«, der nyindspiller et musikalsk-seksuelt spil som de mellemliggende tiders musik- og kønskritik har afmålt med millimeters nøjagtighed.

Mick Jagger og de andre har fået en plads i solen gennem et oprør, der forblev individuelt og potenserede traditionelle mandsdyder. Hva' man ku' ha' gjort uden at afskrive baggrund og evt. idealer, ka' vi måske finde hos den samtidige John Lennon, der i sin individualitet mere synes at ha' forfulgt kollektive mål for et bedre liv.

Under alle omstændigheder er der mange sange, der ska' synges endnu. Og der er mange måder at gøre det på, som vi endnu ikke har prøvet.